

ISRAELS HISTORIE I MODERNE TID

Hvis du ser på et kart over Midt-Østen, vil du se at det finns 22 arabisk/muslimske nasjoner som fullstendig truer med å oppsluke Israel. Det er ikke slik at Israel har "tatt over Midt-Østen". De arabiske nasjoner har 640 ganger mer land enn Israel og tallmessig er de femti ganger flere mennesker enn Israel.

Det Ottomanske riket

Det Ottomanske riket varte fra 1517 til 1917 - altså hele 400 år og kontrollerte et enormt arabisk rike. Noe av restene fra det Ottomanske riket har vi fremdeles i Libanon, Syria og Palestina. I første verdenskrig (1914-1918) støttet Tyrkia Tyskland. Da Tyskland ble beseiret gikk også Tyrkia med i nederlaget. I 1916 ble kontrollen av den sydlige delen av det Ottomanske riket overgitt som mandatområde til Frankrike og Storbritannia i en pakt som hettes Sykes-Picot avtalen. Denne avtalen delte den arabiske regionen inn i soner. Libanon og Syria kom inn under det franske mandatet men "Palestina" som i dag er Jordan, Israel og Vestbredden kom under britisk mandat.

Britene og Balfour-deklarasjonen

Fordi intet annet folk hadde etablert et nasjonalt hjemland i "Palestina" siden jødene hadde bodd der for 2000 år siden, så britene på opprettelsen av et nasjonalt hjemland for jødene i hele Palestina som en god mulighet. Dette ble uttrykt i den såkalte Balfour-deklarasjonen i 1917 underskrevet av Arthur James Balfour på vegne av den britiske regjeringen. Jødene hadde allerede begynt å vende tilbake i betydelig antall siden 1880-årene i et forsøk på å rydde unna malariasumpene og forberede en ny fødsel for et nytt Israel. Denne fornyelse av landet trakk til seg en stor mengde arabere fra naboombådene, mennesker som fant jobbmuligheter og bedre levekår og bedre helseforhold. Det ble ikke gjort noe forsøk på å fjerne områder fra de få arabere som bodde der allerede eller arabere som immigrerte til området sammen med jødene.

Palestina blir delt i to

I 1923 delte britene den palestinske delen av det Ottomanske riket i to administrasjonsområder. Jødene fikk tillatelse til å kun å bo på vestsiden av elven Jordan. I virkeligheten hadde britene gitt 75 % av det opprinnelige jødiske nasjonale hjemlandet til en arabisk-palestinsk nasjon som de kalte Transjordan (som betyr på andre siden av Jordan). Dette territoriet ble gitt til Emir Abdullah fra nå Saudi Arabia. Denne delen skulle i 1946 bli kalt Jordan. Jødene ble igjen med 25 % av det totale område som ble deres første nasjonale hjemland etter 2000 år i landflyktighet.

Var det jødene som begynte den første krigen?

Formann i Den høyeste arabiske komité (Arab Higher Committee) sa at den arabiske verden ville "kjempe for hver centimeter av deres land". To dager senere, kalte de hellige menn i Al-Azhar Universitet i Kairo på den muslimske verden for å proklamere en hellig krig (jihad) mot jødene. Jamal Hussein, talsmann for den høyeste arabiske komiteen hadde før avstemningen om Palestinas deling sagt til FN at araberne ville vete jorden "i vårt elskede land med den siste dråpen av vårt blod.." Husseins forutsigelse begynte å oppfylles nesten umiddelbart etter at FN vedtok delingsplanen den 29. november 1957. Araberne satte i gang en proteststreik og gjennomførte opprør som krevde livet til 62 jøder og 32 arabere. Volden fortsatte og økte framover mot avslutningen av året.

Det første store angrepet begynte 9. januar 1948 da om lag 1000 arabere angrep jødiske bosettinger i den nordre delen av Palestina. I februar sa britene at det var så mange arabere som hadde infiltrert landet at de mangler nok styrker til å trenge dem tilbake. I virkeligheten overga britene baser og våpen til arabiske ikke-regulære styrker og den arabiske legion. I første del av krigen som varte fra 29. november 1947 til 1. april 1948, hadde palestinske arabere overtaket og det med hjelp av frivillige fra nabolandene. Jødene måtte tåle alvorlige tap og adgang via hovedveiene ble brutt.

Den 26. april 1948 sa Abdullah, kongen av Transjordan: "Alle våre forsøk på å finne en fredelig løsning på problemet med Palestina har mislykket. Den eneste løsningen for oss er krig. Jeg vil ha æren av å frelse Palestina."

Den 4. mai 1948 angrep den Arabiske Legion Kfar Etzion. Forsvarerne drev dem tilbake men Legionen kom tilbake en uke senere. Etter to dager ble de dårlig ustyrte bosetterne overmannet. Mange av de som hadde forsvart seg så tappert ble massakrert etter at de hadde overgitt seg. Dette var før invasjonen av regulære arabiske hærer som fulgte etter Israels selvstendighetserklæring.

FN klandret araberne for volden. FN-kommisjonen for Palestina, som for øvrig aldri fikk tillatelse av verken briter eller arabere å reise til Palestina for å implementere resolusjonen, rapporterte til Sikkerhetsrådet den 16. februar at "mektige arabiske interesser, både i og utenfor Palestina, nekter å følge resolusjonen fattet av FN's hovedforsamling og er i gang med å med full viten og vilje å endre med makt den ordening som vi har satt."

"Representanter for det jødiske råd (Jewish Agency) fortalte oss i går at de var ikke angriperne og at det var araberne som begynte kampene. Vi nektet ikke for dette. Vi sa til hele verden at vi ville sloss.

Den britiske kommandanten i Jordans arabiske legion, John Bagot la til: "Tidlig i januar begynte de første avdelinger av den arabiske frigjøringshæren å infiltrere Palestina fra Syria. Noen kom gjennom Jordan og endog gjennom Aman. De skulle i virkeligheten rette det første slag mot ruinene av det arabiske Palestina.

På tross av underlegenhet i antall, organisering og våpen, begynte jødene å ta initiativet i ukene fra 1. april til dagen for selvstendighetserklæringen den 14. mai. Den nye hæren Haganah inntok flere viktige byer slike som Tiberias og Haifa, og åpnet en midlertidig vei til Jerusalem.

Delingsplanen ble aldri utsatt eller trukket tilbake. Slik ble Israel en stat i Palestina og ble født den 14. mai samtidig som britene forlot landet. Fem arabiske hærer (Egypt, Syria, Transjordan, Libanon og Irak) invaderte straks landet. De hadde allerede erklært sitt mål. Azzam Pasha, generalsekretær i Den Arabiske Liga erklærte: "Dette vil bli en utryddelseskrig og enorm massakre som vil bli husket som massakren utført av mongolene og korstogene."

Tidlig arabisk aggresjon

Oppmuntret av den voksende arabiske nasjonalismen som nå spredte seg gjennom hele Midt-Østen, satte araberne i gang med stadig og pågående angrep mot den jødiske befolkningen i området i den hensikt å drive dem ut. Mest kjent fra denne tiden er massakren i Hebron i 1929 og senere andre angrep fra 1936 til 1939. Britene prøvde til å begynne med å holde en slags kontroll i sitt mandatområde i Midt-Østen, med vendte ofte

det døve øre til eller lukket sine øyne for overgrepene. Det ble etter hvert klart for jødene at de måtte forsvare seg mot araberne og kvitte seg med det britiske overherreveldet.

Jødene organiserer seg

Jødene som bodde i Palestina ble nå tvunget til å danne et organisert forsvar mot de stadige angrep fra arabiske naboer. Det ble begynnelsen til Hagana som er opphavet til Israels forsvar som på engelsk heter IDF (Israeli Defence Forces). Det fantes også en hemmelig organisasjon som drev med etterretning, kalt Irgun og ble ledet av Menachem Begin som senere ble statsminister i Israel. Ved siden av å kjempe mot araberne bosatt i landet var Irgun et viktig instrument for å drive ut engelskmennene som var klart pro-arabisk. Til slutt, i 1947, hadde britene fått nok og de overgav Palestina til De Forente Nasjoner (FN).

Britene gir over Palestina til FN

I 1947 ble det fattet et vedtak i FN med 2/3 flertall, Resolusjon 181, at man skulle dele 25 % av Palestina som tidligere var gitt til jødene, i en jødisk-palestinsk stat og en annen arabisk-palestinsk stat etter folketettheten til begge gruppene. Jødene aksepterte vedtaket. Palestina-araberne forkastet vedtaket. De ville ha hele Palestina, både øst og vest for Jordan. Dette var opptakten til et felles angrep fra syv arabiske nasjoner. Men nå våknet jødene. De mange overlevende fra Europa og fra andre deler av verden, menn og kvinner som ikke hadde noen andre steder å gå, var klare til kamp for å overleve. Det ble den nye staten Israels første selvstendighetskamp.

Israel erklærer seg som stat

Den 14. mai 1948 erklærte de palestinske jødene seg som staten Israel. Dagen derpå sto syv arabiske armeer klar ved Israels grenser, Egypt, Syria, Lebanon, Saudi Arabia, Irak og Yemen. Flesteparten av palestina-araberne som bodde innenfor de israelske grensene ble rådet til å forlate landet slik at de arabiske armeene kunne få fritt spillerom til å utrydde jødene. De ble lovet at de skulle få alt det jødene etterlot seg når først de seirende arabiske armeene var ferdig med krigen. Sannheten er at 70 % av de araber-palestinere som forlot landet i 1948, kanskje så mange som 300 - 400 000 aldri så en israelsk soldat. De tenkte at når krigen er over og de arabiske hærene har gjort sin jobb, skal vi vende tilbake og innta våre hjem igjen og i tillegg all jødisk eiendom som er blitt tilbake uten sine rettmessige eiere. De tok feil, noe historien viser oss i dag. Det var denne krigen som i virkeligheten ble opptakten til det enorme flyktningproblemet som palestinerne sliter med den dag i dag. Sannheten bak dette er at disse som ble flyktninger, rømte av egen fri vilje fra israelsk land.

Resultatet av krigen

Resultatet av selvstendighetskrigen i 1948-1949 var opprettelsen av den jødiske staten, litt større en det som var tenkt i FNs resolusjon nr. 181 fra 1947. Det som ble igjen av den påtenkte arabisk-palestinske delen var at Egypt okkuperte Gazastripen og Jordan okkuperte Judea-Samaria som senere er blitt kjent som Vestbredden. Her ligger også Jerusalem som ble en delt by. Året etter, i 1950 ble Transjordan integrert med Vestbanken og alle arabere som bodde der fikk Jordansk statsborgerskap. Navnet "Transjordan" ble byttet ut med Jordan. Senere analyser viser at palestina-araberne endte opp med omlag 85 % av det originale palestinske territoriet og ble kalt Jordan. Det ble nå i realiteten er arabisk-palestinsk stat. Men dette var ikke godt nok for araberne der for de ville ha HELE Palestina og ville fortsette å kjempe flere kriger og utføre flere terrorangrep for å nå sitt mål.

Ingen forsøk på å skape en palestinsk stat

Fra 1949 til 1967 da hele Judea og Samaria (Vestbanken og Jerusalem) og Gaza var 100

% under arabisk herredømme, ble det ikke gjort noe forsøk på å opprette en annen og Palestinsk stat for de arabere som bodde der. Slike krav er fremkommet fra palestinerne kun ETTER at Israel tok kontrollen over dette området (Vestbredden og Gaza).

Seksdagers krigen i 1967

I løpet av mesteparten av mai 1967 ble hærer fra Egypt, Jordan og Syria mobilisert langs Israels smale og tilsynelatende uforsvarlige grenser. Dette var forberedelser til en massiv invasjon, et nytt forsøk på å eliminere staten Israel. Krigsropet som gikk gjennom hele den arabiske verden var den gang som det alltid har vært: "Drep jødene", og "Kast dem på havet". Men jødene hadde i fersk erindring hvordan de i 2000 år hadde lidt og blir myrdet av korsfarerne, den spanske inkvisisjonen, og de arabiske gjengene og av nazistene i andre verdenskrig. De planla med sine generaler hvordan de skulle være de første til å angripe for å avverge en total krig mot staten Israel. I løpet av to timer ble Egypts flyvåpen utradert, de fleste flyene stående på bakken. Uvitende om at Egypts flyvåpen var ødelagt satte Kong Hussein av Jordan inn sine styrker fra Vestbredden mot Israels navle. Dette mens syrerne forberedte seg på å stige ned fra Golan-høydene i den nordlige Israel. Historien forteller at de ble beseiret.

Fakta om den såkalte "okkupasjonen"

Det eksisterer en myte omkring dette tema som har blitt et gjengangskved i store deler av den politiske verden. Men faktum er at egypterne, jordanere og syrerne mistet Gaza, Vestbanken og Golanhøydene. Dette gjorde de fordi disse nasjonene tok del i et mislykket forsøk på folkemord mot Israels barn. Hadde Israel tapt denne forsvarskrigen i 1967 ville araber-palstinerne og deres arabiske allierte drevet jødene på sjøen og inntatt hele Israel. Men fremdeles og på tross av den misoppfatning som til stadighet blir brukt mot Israel, er likevel den jødiske staten villig til å gi opp, ikke bare Gaza men også deler av Vestbredden dersom palstinerne vil slutte med å sende raketter og selvmordsbombere inn i Israel.

Seieren etter seksdagers krigen

Etter bare seks dager med kamper i luften, på landjorda og til sjøs, beseiret Israel alle disse tre arabiske hærmaktene, langt tre fronter og tok så kontroll over hele Sinai fra Egypt, og Golan fra Syria, og Vestbanken, inkludert Øst-Jerusalem fra Jordan. Israels Gud synes å våke over sitt folk. (Dan. 12:1) Det viktigste var at Israel fikk kontroll over hele Jerusalem inklusive gamlebyen og Vestmuren (Klagemuren). For til dette mest hellige sted for enhver jøde, hadde Jordan nektet jødene tilgang helt siden 1948-1949 under den første arabisk-israelske krig.

Verdens syn på Israel

Dessverre ser verden annerledes på disse begivenhetene og betrakter Israel om en okkupasjonsmakt med kontroll over Vestbredden og de tusener av araberne som bor der. Men Israel har vist verden at de er villig til å forlate landområder de har tatt i en forsvarskrig, til fordel for fred med den palestinske befolkningen og deres ledere. Men fremdeles velger de palestinske myndighetene å forkaste Israels tilbud og fortsetter med sin terrorisme mot Israel og andre fredelige nasjoner. Vi velger å la historien tale for seg selv når vi skal dømme om disse ting.

De muslimske landenes felles syn på Israel

Den arabiske konferansen som ble holdt i Kartum i september 1967 konkluderte med følgende:

- Ingen fred med Israel,

- Ingen anerkjennelse av Israel
- Ingen forhandlinger med Israel

De arabiske nasjonene synes med dette å ha slått døren igjen for enhver bevegelse fremover mot fred med Israel.

Arafat og kong Hussein av Jordan

I tiden fra midten av 1968 og avslutningen av 1969 finner vi at Arafat og PLO hadde etablert seg som en nasjon i nasjonen Jordan. De spredte terror i landet og endog forsøkte å styrte kong Hussein.

Kong Hussein og Arafat hamret ut den omfattende og detaljerte avtaler, den ene etter den andre i forsøk på å bringe kaoset under kontroll. Men igjen og igjen ignorerte Arafat avtalene og brøt personlig med dem han selv hadde inngått avtaler med.

Kong Hussein viste Arafat usedvanlige og spesielle hensyn og kongen var til og med villig til å dele regjeringsmakt med Arafat. Han ble også tilbudt statsministerpost i kong Husseins regjering. Men Arafat sa nei. Hvorfor?

Fordi han visste at en slik avtale ville komme med visse betingelser: Han måtte slutte med sin terroristvirksomhet mot Israel. Denne prisen ble for høy for Arafat, noe historien også har vist oss.

Yom Kippur-krigen i 1973

Det neste forsøk på å ødelegge Israel kom i oktober 1973. Egypt og Syria startet en militær offensiv mot Israel. De valgte å angripe på Yom Kippur, den helligste dagen i det Jødiske året, en dag da de fleste israelere var i synagogen for å be og faste. Israel ble igjen tvunget til å forsvare seg for å overleve.

Den arabiske verden har satt i gang tre store kriger i den hensikt å ødelegge staten Israel. Det skjedde i 1947 - 1967 og 1973.

Israel søker på sin side fred med sine arabiske naboer. Dette ser vi når Israel ga tilbake Sinai til Egypt i bytte mot fred. En fredsavtale ble undertegnet med både Egypt og Jordan og den er fremdeles i kraft. Israel kom svært nær en fredsavtale med palestinerne som kunne ha resultert i en egen selvstendig stat for det palestinske folket, men i Arafats visjon for Midt Østen er ikke Israel inkludert. En slik visjon vil aldri bli en virkelighet.

Hva menes med "Palestina"?

Det har aldri vært navnet på en nasjon eller stat. Det er en geografisk terminologi, brukt for å beskrive en region i de tider da det ikke fantes noen nasjon eller stat der. Ordet selv kommer fra "*Peleshet*" et ord som forekommer ofte i Bibelen og har på engelsk blitt til "*philistine*".

Filistrene var et folk ved Middelhavet. De kom sannsynligvis fra Lille Asia og greske områder. De kom til sydkysten av Israel i flere bølger. En gruppe kom i tiden før patriarkene og bosatte seg syd for Beersheba i Gerar hvor de kom i konflikt med Abraham, Isak og Ismael. En annen gruppe kom fra Kreta etter at de var blitt fordrevet fra øyen da Rameses III av Egypt i 1194 f. Kristus gjorde et forsøk på å invadere Kreta. De slo seg ned ved kysten av Israel og grunnla fem byer: Gasa, Askalon, Asdod, Ekron og Gat. Filistrene var aldri arabere, ei heller semitter, de var mer direkte relatert til grekerne. De talt ikke arabisk og hadde ikke noen forbindelse, verken etnisk, språklig eller historisk med Arabia eller arabere.

Andre fakta om jødene og Mist Østen

- Jødene er den eneste minoritet i Midt-Østen som er selvstendig. De andre er okkupert av arabere, islamisert, utryddet eller undertrykket.

- Israel er den eneste staten i Midt-Østen der også muslimer kan velge sine ledere, fagorganisere seg, og er sikret sosiale og demokratiske rettigheter.
- De fleste israelere er jøder som overlevde folkemordet i Europa og araberlandene og de trues på livet hver dag.
- Araberlandene har 650 ganger mer land enn Israel. De okkuperer hele Midt-Østen, Nord Afrika og Sudan